

דבר היו"ר (1)

מאמרים (2-6)

מעגל החיים בקהילה (3)

מתכון (4)

פנים חדשות (5)

אלבום התמונות (6-7)

תודות (8) הצטרפו אלינו (8)

ליצירת קשר:
bavat_ayin@013net.net

דבר היו"ר

המִשְׁכָּן, וְאֵת תְּבֻנַת כָּל-פְּלִיטוֹ; וְכֹן, תִּעֲשֶׂהוּ" (אנו מתכננים לקיים את אירוע ההתרמה הראשון להקמת בית הקהילה עוד לפני חגי תשרי הבאים עלינו לטובה. במפגש זה נבקש סיוע ועזרה מכל חברינו ומכרינו. נצטרך להוכיח כי אנו מסוגלים לגייס באופן עצמאי סכום כסף משמעותי, איתו נוכל לפנות בראש מורס לידידנו בארה"ב ולבקש את עזרתם.

אירוע נוסף הראוי לציון הוא החלטת מליאת מועצת העיר בישיבתה בראשית חודש ינואר 2011, להעניק לקהילה תמיכה תקציבית לראשונה בתולדותינו – זאת במסגרת תקציב התמיכות לעמותות המקדמות ספורט, רווחה, תרבות ודת. אכן נפל דבר בראש העין וקהילת בבת עין זוכה אט אט להכרה גם במסדרונות העירייה ובמועצת העיר.

אני מאחל לכל חברי ומכרי הקהילה, בארץ ובעולם קיץ נעים,

שלמה הראל

יו"ר קהילת בבת עין

בית הקהילה היא אתגר גדול העומד בפני כל קהילה צעירה וצומחת, ואותנו היא פוגשת בגיל שבע. גיל שבע הוא מצד אחד גיל צעיר, אך מהצד השני בהחלט צברנו וותק וחוסן קהילתי המאפשר לנו להתמודד עם המשימה יחד עם ידידי הקהילה בחו"ל. אך אל ייקל הדבר בעינינו. אנו מצפים מכל חבר קהילה לשנס מותניו ולהרים תרומה ככל אשר יידבנו ליבו ויאפשר כיסו. אנו מצפים כי הלב ייפתח למול יעד חשוב זה לנו ולבנינו, ככתוב בפרשת תרומה בספר שמות:

"וַיְדַבֵּר ה', אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְחוּ-לִי תְרוּמָה: מֵאֵת כָּל-אִישׁ אִשׁוֹ יִדְבְּנוּ לְבוֹ, תִּקְחוּ אֶת-תְּרוּמַתִּי. וְזֹאת, הַתְּרוּמָה, אִשׁוֹ תִּקְחוּ, מֵאֵתָם: זָהָב וְכֶסֶף, וְנִחְשֵׁת. וְתִכְלְתֶן וְאָרְגְמוֹן וְתוֹלַעַת שָׁנִי, וְשֵׁשׁ וְעִזִּים. וְעֹרֹת תְּחָשִׁים, וְעֻצֵי שְׂטִים. שִׁמֹן, לְמָאֵר; בְּשָׂמִים לְשִׁמֹן הַמִּשְׁחָה, וְלִקְטָרֶת הַשָּׂמִים. אֲבָנֵי-שֹׁהַם, וְאֲבָנֵי מִלֵּאִים, לְאַפֵּי, וְלַחֹשֶׁן. וְעֵשֶׂה לִּי, מִקְדָּשׁ; וְשִׁכְנָתִי, בְּתוֹכָם. כֹּל, אִשׁוֹ אֲנִי מְרַאֶה אוֹתָךְ, אֵת תְּבֻנַת

לחברי, מכרי ומוקירי קהילת בבת עין – שלום,

באגרת הקודמת שפורסמה לקראת חגי תשרי תשע"א הצבתי את המשימה להקמת בית חדש לקהילה כאחד היעדים החשובים להמשך קידום וקיום הקהילה. ואכן, הגענו להישגים משמעותיים. לאחר מאמץ ארוך, עקשני וער, הודיעה לנו עיריית ראש העין בסוף דצמבר 2010 על הסכמתה להקצות קרקע לקהילה במתחם החדש העומד להיבנות במזרח העיר. לאחר קבלת המסמך מהעירייה, הבנו כי אנו צריכים לגייס כוחות נוספים מהקהילה לקראת הרמת הפרויקט, והקמנו וועדת בניה שהחלה לפעול באינטנסיביות בעניין. נפגשנו מספר פעמים עם מהנדס העיר לקבלת הבהרות נוספות ולאומות זכויות הבניה, ולאחר שנחה דעתנו הוצאנו מכתב המקבל את ההקצאה. להמשך התהליך נדרשנו לספק סקיצה ראשונה ולהוכיח יכולת כספית ולפיכך אנו פועלים להתקשר עם אדריכל ולהתארגן לגיוס הכספים הנדרשים להרמת הפרויקט. המשימה לגיוס הכספים להקמת

קיץ נעים!

מערכת העלון:

עריכה, עיצוב ועימוד:
ישי אביאור

כתיבה:

אילה שעשוע-מירון, נוחי טל-שטרית, עמי ליבנה, עידית נבו, ענת קצנשטיין, שלמה הראל, עמרי הרמן

ציילומים:

עמי ליבנה, שלמה הראל, דורון סלומון

העלון הופק בסיוע "התנועה ליהדות מתקדמת" ו"הסוכנות היהודית"

אהבה ומים רבים, מחשבות לשבועות

הַרְבֵּה אֵילָה שַׁעֲשׂוּע-מִירוֹן

מגילת רות פותחת במקום שבו מסתיים שיר השירים, במקום שבו הולכות ודועכות להבות האהבה שהעירה ועוררה והציתה לבבות. כמעט בחתימת המגילה מסכמים האוהבים את עוצמתה של האהבה: **"מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכַל לְכַבֹּת אֶת הָאֵהָבָה וְיִהְיֶה לָּהּ יִשְׁטָפוּהָ"** (שיר השירים ח' 7).

האהבה השורפת, המכלה, העזה כמוות של שיר השירים הופכת במגילת רות למדורת גחלים לוחשות, מעומעמות, שמשב רוח מזדמן חוזר ומלהיטן, ומעלה בהן שוב אדמומית זוהרת. מגילת רות פותחת במקום שבו המים מחליפים את האש, נובעים, מפכים, קולחים ומרפאים את פצעי השריפה של האהבה העזה.

שבעים פנים לאהבה, ומגילת רות מגלה לנו את פניה הפחות מדוברות ומושרות של האהבה. הפנים השקטות והנסתרות של אהבה בוגרת ובשלה, אהבה מאוחרת, אהבה שממנה נבנים יחסים של מסירות, נאמנות, חברות, שותפות ושותפות גורל. מגילת רות מספרת על אהבה שאינה מבקשת להיות קשורה בעבותות אלא נשארת, כפי שכותבת זלדה, קשורה בחוט, חוט של כמיהה, אם תרצו:

"שְׁלוּמֵי קָשׁוֹר בְּחוּט

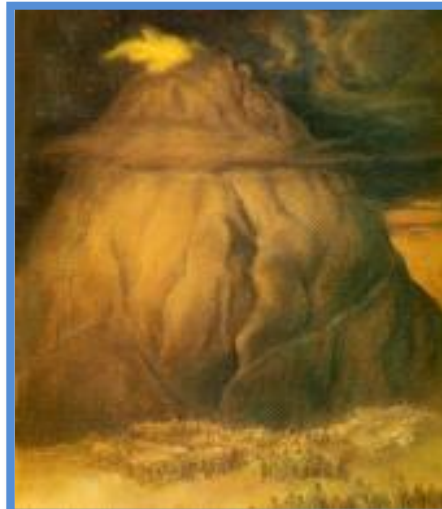
אֵל שְׁלוּמֶךָ..." (זלדה, שלומי, מתוך: פנאי)

במציאות של מוות וכליון, במציאות שכופה על הנשים פרידה אחר פרידה, רות מתעקשת דווקא לקשור חוטים. היא קושרת, במילים של זלדה, את שלומה בחוט אל שלומה של חמותה, קושרת את גורלן בקשר של מסירות ונאמנות, של הליכה משותפת ושותפות גורל. דווקא בצילו של המוות, תחת רושמן של הפרידות השרירותיות, רות בוחרת בחירה אנושית, אמיצה, בלתי מובנית מאליה. במציאות שבה המוות הוא שחקן מרכזי, רות בוחרת בחיים. אהבתה לנעמי אינה מתיימרת להיות **"עֵזָה כְּמוֹת"**, אם כי היא חתומה בחותם המוות האורב לשתיהן ביציאתן לדרך גורלית: **"כִּי הַמָּוֶת יִפְרִיד בֵּינֵינוּ וּבֵינֶךָ"** (רות א'). באותה תנועה של נביעה שקטה ואיטית נרקמים בהחבא החוטים הקושרים את גורלה של רות בגורלו של בועז. יותר מכל איכות אחרת, החוטים הקושרים את השניים הם חוטים של חסד, כפי שאומר בועז לרות בלילה בגורן: **"הֲיִטְבַּחַת חֶסֶדְךָ הָאֲחֵרוֹן מִן הָאֲשׁוֹן"**. ואכן, לא בכדי הכתירו החכמים את מגילת רות כמגילת החסד.

רקמה נוספת של חוטים רוקמת מגילת רות בין הדמויות הבודדות לבין הקהילה המקיפה אותן. כבר נכתב על תפקידן של נשות הכפר בדרמה המתרחשת בשדות בית לחם, ועלתה ההשוואה המתבקשת בינן לבין המקהלה בדרמה היוונית.

המקהלה לא רק מהדהדת ומעצימה את דברי הדמויות, היא משמיעה קול אחר, אולי אומרת בקול את אשר נסתר בלבן של הדמויות, שאינן מעיזות לבטא בקול. עם בואן של הנשים לעיר: **"וַיָּתֵּהֶם כָּל הָעִיר עָלֵיהֶן וַתֹּאמְרֵנָּה: הַזֹּאת נַעֲמִי?"** (רות פרק א') ולקראת סיום: **"אֲשֶׁר הִיא [רות] טוֹבָה לָךְ מִשְׁבַּעָה בְּנִים"** (שם פרק ד').

רות, נעמי ובעוז נטועים בקרקע של מציאות ממשית, מציאות חומרית (רעב, שובע, פרנסה), חקלאית (עונת הקציר), חוקית (המשא ומתן המתנהל בשער העיר) וקהילתית. לתוך הרקמה הקהילתית הזו ביקשה נעמי לחזור, והשאלה הגדולה הניצבת לפיתוחה של הקהילה, קהילת העיר בית לחם, תהיה האם הקהילה תשכיל לחזור ולקבל את הנשים השבות לעיר הולדתה של נעמי בחוסר כל, באופן שיארוג אותן מחדש לתוך רקמה זו ויאפשר להם קיום ראוי. התשובה לשאלה זו אינה חד משמעית: ללא היוזמה והנועזות של נעמי ורות וההחלטה הבלתי מובנית מאליה של בועז, לא ברור שהשתיים היו חוזרות ומשתלבות ברקמה הקהילתית או אפילו מצליחות להינצל מן הרעב ששחר לפתחן.

מלמעלה: הר סיני (אבל פן, 1954), מפל נחל יהודיה, רמת הגולן

אך למרות שתפקידה של הקהילה אינו חד משמעי, הקהילה היא חלק ממארג היחסים ההולך ונרקם בין רות לבועז. אין כאן סיפור אהבה סוחף שהולך ומתערבל ומושך את

דמויותיו פנימה, לתוך קיום שההקשר הרחב שלו הולך ומטשטש, אלא סיפור נטוע עמוק בתוך ההקשר החברתי – קהילתי – כלכלי.

גם כשנולד לרות ולבעוז ילד, כמו בפתגם אפריקאי האומר שצריך כפר שלם כדי לגדל ילד אחד, היכפרי' מתגייס להיות שותף לגידולו, כפי שעולה מהעובדה המפתיעה שנשות הכפר ("השִׁכְנוֹת") הן אלה המעניקות לילוד את שמו: **"וַתִּקְרָאנָה לוֹ הַשְּׁכָנוֹת שֵׁם לְאִמּוֹ: יֵלֶד בֶּן לְנַעֲמִי; וַתִּקְרָאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד, הוּא אָבִי יִשְׂרָאֵל בְּיַד ה' (רות פרק ד' 17).**

החוט הקושר את גורלם של האוהבים במגילת רות הוא, אם כך, חוט מורכב, הארוג משלושה פתילים לפחות: שותפות, שייכות ועשיית חסד.

אם לנסות להגע לקשור את מגילת רות למתן תורה, וללמוד מרקמת היחסים הנרקמים במגילה על הקשר בין ישראל לאלוהיו, לתורתו, הייתי מציעה שוב להתבונן במרקם היחסים זה על רקע אהבת שיר השירים. האם אפשר, בזהירות המתבקשת, למצוא במגילת רות הצעה לאופי שונה של יחסי עם ושכינה, יחסים המבוססים יותר על אֲמוּן בסיסי ונאמנות, על אורך רוח, על מסירות ושותפות גורל ופחות על להט יצרים, על קנאה וקנאות. האם אפשר בירידה מסיני להיפרד מהקולות והברקים והעשן ולגלות את האיכות של התורה, שהיא חג חיים, שנחיה בה ולא נמות בה. האם חג השבועות מזמן לנו הזדמנות להחליף את קורבן הבשר של פסח במאכלי חלב ודבש, ואת האש והברקים של יציאת מצרים במים זכים, מפכים, מים החודרים עמוק, מים מרפאים, מים המסרבים למבקשים לאצור אותם באוויר פסגות, וזורמים למטה, למקומות הנמוכים, כפי שמציע רבי חנינא בר אידי בהסבר לקשר בין מים לתורה:

למה נמשלו דברי תורה למים, דכתיב "הוי כל צִמָּא לכו למים" - לומר לך: מה מים מניחין מקום גבוה והולכין למקום נמוך, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה (בבלי תענית ז' ע"א)

בהקשר זה ראוי להזכיר מנהג של חג השבועות בקרב יהודי צפון אפריקה, כפי שמעיד עליו שמואל בן שבת: "מנהג פשט בין יהודי צפון אפריקה ובעיקר במרוקו, לזרוק מים איש על רעהו בחג השבועות לכבוד התורה שניתנה ביום זה, "ואין מים אלא תורה" – אמרו חז"ל. לכבוד שבעות מתקנים גדולים וקטנים משאבות להזאה ומכינים כמויות הגונות של מים בחביות על הגגות וברחובות. ומקיימים בכל עובר את הפסוק: 'וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם' (יחזקאל טז), ואסור למי שהוא לרגוז על העשה הזה ולקבלו בטרוניה. ואורבים אפילו לחתן ולכלה ומריקים עליהם שפע ברכה.." (בתוך: ספר המועדים, שבועות, יום טוב לוינסקי).

שקיפות, צלילות, זרימה, עומק, ענווה הן חלק מהאיכויות שמציעה לנו התורה כשהיא נמשלת למים, ואינה עזה כאש ושורפת כמוות. ובידינו המשימה לקבל עלינו תורה שאינה חומר בעירה לליבוי יצרים, לקנאות, לקנאה, לפלגנות ולצדקנות, אלא תורה שממנה נלמד ללכת בדרכי נועם ולסלול נתיבות שלום.

מאמרים

השכינה שביננו

חווייה של פגישה בין

שתי נשמות

נוחי טל-שטרית

אצטט מלים ספורות שנגעו ונשארו, של פרופ' יולנדה גמפל: "בתוך הגוף שוכנת הנשמה המלה 'לשכון' באה מ'שכינה'. ובתוך המושג שכינה - נמצאת האנרגיה בעוצמה קוסמית..." במהותנו, אנו בני האדם זקוקים לקשר, חייבים אותו כחומר החיוני ביותר לנשמתנו, כמו היקום כולו המורכב מחלקיקים הקשורים זה לזה מאז ולעד. כאשר אנו חסרים אותו, אנו מתנתקים מעצם הווייתנו שהיא חלק קוסמי זעיר בלבד, בהתייחסנו אל עצמנו כאל מהות בלעדית שאינה חוברת לשלם. זוהי עצמאות שלכאורה, "אשלייה אופטית של המודעות" כינה זאת אלברט איינשטיין, ורק יצירת קשר מספקת תחושת רוחה של שלמות.

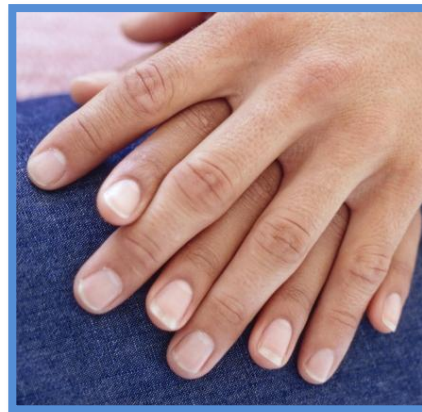
מאז התחברתי מחדש ליהדות באמצעות חברותי בקהילה ליהדות המתקדמת, בבת עין, אשר כשמה כן היא, ודרך לימודי פסיכולוגיה ביהדות עם ד"ר יאיר כספי, מצאתי עולם מוכר וחדש, ידוע ומלא חידות, ובין אלו, מגע אמיתי של שייכות בעלת תבונה וסדר, גם בהיותו נסתר ועלום. הקשר עם היהדות חידד עבורי את המשמעות של קשר אנושי בכללותו (מבלי להידרש למצוות שפרשנותן וזמן מביאות להכרה בצורך בעידכון התורה לימינו) וחיוק את רצוני לדעת אלוהים.

עיקרה של הזוגיות לפי מרטין בובר, ביצירת קשר שמעבר לעצמי ומעליו, מפגש אמיתי שמעל ומעבר. הסיכוי לקשר שוכן בילמזוא אלוהים, בלעדיו אנו נשארים לכודים במלכודת נרקסיסטית.

לדעת אלוהים' במובן של 'מעל', שמשמעותו להכיר במשהו שהוא גדול ממני, והכרה זו נתפסת בעיני כענווה שממנה נובעת עמדה של יראה מוסרית. ומעבר - בעזרה זו לזה, אנו צומחים ומתבגרים לעבר 'עצמי' שלם ויחסים

בשלים ובריאים. אותה עבודה שאנו עושים עם עצמנו, אותה התבוננות, תתרחש רק עם התבונה והידיעה שיש אלוהים, המשהו הנשגב והמוסרי שאליו אנו חותרים.

כשבובר התחיל לעסוק בחסידות, הוא התחיל בחיבור שבין האדם אל מה שמעבר לו, שמעל לעצמו, ובכך גם מתחבר לעצמו. בובר אמר שאדם אינו מתחבר עם עצמו אלא כשהוא עולה מעצמו ויוצר יחסים עם אדם אחר. בספרו "אני-אתה" הוא טוען כי אל האחר אתה מביא את עצמך, את כל כולך, ואתה פוגש את האחר כל כולו. אינך מפנה את עצמך לטובת האחר, אלא אתה מממש את עצמך והוא מממש את עצמו. זו מהותה של חברה בריאה, בה ניתן לאנשים מרחב ליצור פנים-אל-פנים. הכוונה אינה "לממש את עצמך" בלבד. "עצמי" זו אשליה, זו מילה שמחזירה אל עצמי, "עצמי" בנוי מעצם, עצם זה חלק פנימי שלי שלא בא במגע עם אף אחד אחר ולא משתנה, לכאורה. פנים-אל-פנים זה מפגש, דיא(=דרך) לוג (=שיח), כלומר דיאלוג הוא שיח פנימי בדרך שבין שניים.

את רעיון המפגש 'אני-אתה' מצא אצל ניטשה, בתורת הבודהיים וגם בחסידות. אנשים יוצרים אחד את השני, אחד מול השני. הדיבור, שהיה נהוג לפי פרויד, בגוף שלישי "הלו", בובר אמר "כשאתה תוהה על קנקנו, בגוף שלישי, תפסיק לתהות על קנקנו, דבר אליו בגוף שני - אתה". לאדם יש רק מלה אחת לאלוהים: "אתה", וזוהי אמירה נוקבת.

עם בחירת בני הזוג עולות שלוש שאלות:

- 1. מעבר** - האם יש לה/ו משהו שמסוגל לצלוח משברים? כשכורתים ברית בשותפות עם אלוהים, כמו ברית הנישואין, מדובר בחוזה שמתקיים **מעבר לשניהם**. הברית מחברת בין שני אנשים שמתקדשים אצל השלישי - זה שמעליהם, שאליו הם שואפים והוא מטביע את חותמו על השותפות ביניהם.
- 2. מעבר לי** - האם יש בן הזוג מידות שמאפשרות לו לראות מעבר לעצמו: חסד, אחריות, רצון, כבוד הדדי - כל מה שחשוב בגידול ילדים וביצירת בסיס לחברות ולשותפות.
- 3. קבלה** - האם הוא/היא מוכן/ה לקבל מה שיש בי - חסד, אהבה, איווי וגבולות.

ייתכן שנמצא את עצמנו עם בן זוג שאינו מתאים לנו לכאורה, אולם אם נמשיך את מסענו במשותף, יתברר כי הוא המרפא, ה"שמאן" שלנו, שרק בזכות ידידותו נצעד מעבר לשלב שבו אנו נמצאים כרגע, למקום בו יירפאו פצעינו ונגיע להגשמה עצמית שלמה יותר.

הדרך לכך דורשת מאיתנו אומץ ומאמץ. אכן, יידרש מאמץ לעבודה ממשית וויתורים על נוחות תמורת איכות. לחיות עם אדם שונה ממה שהכרנו ובאופן אחר ממה שהורגלנו, מצריך אומץ רב! מלאכת הזוגיות תדרוש גם מעבר מסגנון חיים אחד, ידוע ומוכר, למשהו עמום וזר שעלול להפחיד, אך זהו מעבר חשוב מאין כמוהו, כי שם, במקום הבלתי מוכר, המעורפל, נוצר מרחב להתעצמות עמוקה וחדשה.

עקרונות אלה בבניית הזוגיות מושפעים מ"עבודת התיקון" של הדי שליפר, פסיכולוגית קלינית ומטפלת זוגית, שמתוך גישת הדיאלוג פיתחה את עבודת ה"ביקור מעבר לגשר", עבודה הדורשת התמסרות למסע תובעני שיביא לתמורה משמעותית במערכת היחסים של הזוג, תוך כדי הליכתם יחד בדרך המשותפת.

רות המואבייה ממצה את התהליך המורכב הזה של תיאום, התאמה ותמורה בין שני נפשות בפסוק האלמותי שהיא אומרת לחמותה, לנעמי: **"אֵל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלָי וּבְאֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלָיו עִמָּךְ עִמִּי וְאֵלֶיךָ אֵלֶיךָ: בְּאֲשֶׁר תִּמְוִתִּי אֲמוֹת וְשָׂם אֶקְבְּרָהּ כִּי יַעֲשֶׂה ה' לִי וְכֵן יִסִּיף כִּי הַפְּוֹת יִפְרִיז בְּיָנִי וּבְיָנֶךָ"** (רות, א' 17-16).

מעגל החיים בקהילה

ברכות ומזל טוב לבני המצווה שעלו לתורה בחודשים אוקטובר-יוני: **אילון צפניה, יובל הירשהורן, אמיר ברנדס, אוזי רם-רייזנר, איתי אורן, רביב אלמור ועידו בר-און**

ברכות **לנמרוד עירוני** לרגל בר המצווה

ברכות **למוטי שטרית** לרגל יום הולדתו ה-60

ברכות **לרביקה לוי** להולדת הנכד

ברכות **למוטי נבו** לרגל קבלת אות הצטיינות לחיילי מילואים

ברכות **לאריק כהן** על השתתפותו בהצגה "זוגיות" של תיאטרון הספסל בראש העין

הגן או בכלל) להתנסות בהכנת חלה מבצק, ואפשר היה לראות את הנאתם ללוש את הבצק, לגלגל ולקלוע, הנאה שהתעצמה בזכות הריח המשובח שפשט בחדר.

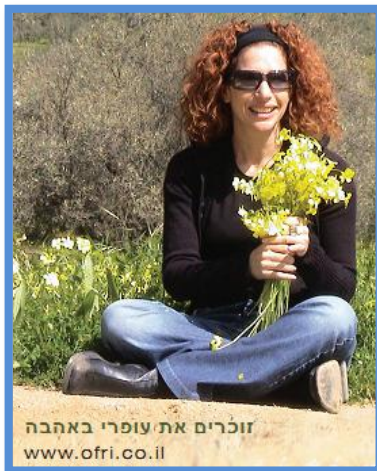
הילדים גם תכננו את נוסח הכיתוב והכינו את השלט שיסביר את מטרת המכירה. עוגות ומאפים נוספים הגיעו אלינו כתרומה ממשפחות בני מצווה נוספות וחברות קהילה והכל נארז והוכן למכירה.

בזמן שענת ויקים לקחו את החלות לתפוחה נוספת ולאפייה יצאנו עם קבוצת הילדים למרכז הקניות בתחנת הדלק בעינת עם העוגות שכבר ארזנו. שם הצבנו שולחן ועליו המאפים, השלט והעלון המסביר על מטרות הקרן. הילדים שברגעים הראשונים היו מהוססים (גם מכירות היו עבורם התנסות חדשה לחלוטין) הלכו וקיבלו ביטחון, ניגשו לעוברים ולשבים, הסבירו את מטרת המכירה, הציעו את מרכולתם, שיכנעו, גבו את התשלום והחזירו עודף ומיהרו לחזור לקחת מאפים נוספים.

החלות הטריות והריחניות שהגיעו בהמשך פעלו מייד את פעולתן הטובה ונמכרו במהירות. היו אף אנשים שהציעו שנביא חלות משובחות כאלה, עבודת יד, מידי יום שישי...

בקבלת שבת חגיגית שנערכה לכבוד ילדי בר/בת המצווה הגשנו לעידו, לאביו אורן ולשרה – אמה של עופרי, את הסכום שנאסף מהמכירות המוצלחות של ערב החג. עידו מיהר לציין שהנה עוד ילד או ילדה יזכו בקרוב לחגיגת בר/בת מצווה משמחת. בסוף התפילה התכנסו הילדים לברכה על החלות, והפעם, כשבירכו על חלות השבת, יכלו אולי להעריך את העבודה הרבה המושקעת באפיית הלחם, שהוא – כמו התורה – הלחם של חיננו.

הפעילות שנבחרה השנה היתה מכירת מאפים כתרומה לקרן על שם עופרי זיו בר-און, אמו של עידו, שחגג לאחרונה את בר המצווה שלו בקהילתנו. עופרי נפטרה בעקבות מחלה לפני שלוש שנים, והמשפחה הקימה על שמה קרן שעוזרת לילדים ממשפחות מעוטות יכולת לחגוג באופן ראוי ומכובד את בר/ בת המצווה שלהם. לשם כך התכנסנו בבית הקהילה בבוקר של ערב שבועות עם הילדים ומשפחותיהם.

ענת, המלווה כבר כמה שנים את פעילות ההתנדבות של בני ובנות המצווה, הביאה שתי קערות גדולות מלאות בצק, שהכינה מראש, אחרי תפוחה ראשונה. כל אחד מהילדים קיבל כמות בצק מתאימה ובהדרכתה של ענת הילדים לשו וגילגלו את הבצק, קלעו צמה, מרחו ביצה ופיזרו מעליה שומשום וקצח ובסוף התהליך הכניסו לתבניות לתפוחה שנייה. עבור רוב הילדים הייתה זו פעם ראשונה (מאז

תורה וקמח בערב שבועות

ענת קצנשטיין
והרבה אילה שעשוע-מירון

"אם אין קמח אין תורה" כתבו חכמי המשנה בפרקי אבות, ודבריהם מצוטטים לא פעם בהקשר הברור כמעט מאליו: ללא פרנסה ואוכל וצרכים בסיסיים אדם אינו יכול לעסוק בלימוד, ביצירה ובענייני הרוח. פחות מוכר ההמשך של אותו פתגם: "ואם אין תורה – אין קמח".

מה הכוונה? מה הקשר בין פרנסה טובה, חופשות מפנקות, ארוחות משובחות, בגדים ממותגים ואירועים מושקעים לבין לימוד, רוחניות, מחוייבות לתורה?

המציאות המוכרת לנו בארץ עלולה ללמד אותנו על קשר הפוך. במציאות המוכרת נראה שאלה הבוחרים להסתופף באוהלה של תורה נאלצים דווקא להסתפק בתנאי מחייה בסיסיים, ולעיתים אף חיים בדוחק. האם המשכח של הפתגם מלמד אותנו משהו לא רק על פרנסה וכלכלה אלא גם על חיים שיש בהם משמעות?

עם השיחה על קמח ותורה פתחנו את יום ההתנדבות של קבוצת ילדי בר/בת המצווה השנה, והילדים התמודדו עם השאלה וגם בחרו בפסוק אודות הקמח והתורה לפתוח את השלט שהכינו לפעילות ההתנדבות שלהם.

מתכון

חלות שבת

ענת קצנשטיין

יש להקפיד על לישת הבצק, זמן ההתפחה והכנת הגלילים (את הלישה ניתן לעשות במיקסר)

חומרים (לשתי חלות בתבניות אינגליש קייק):

1/2 קילו קמח (כ- 3 וחצי כוסות קמח (אפשר לערבב עם קמח מלא, קצת פחות משליש)

2 כפות סוכר (מי שרוצה חלה יותר מתוקה, אפשר להוסיף סוכר)

1 כפית וחצי מלח

3 כפות שמן

1 כפית וחצי שמרים יבשים (אפשר להמיר ב-30 גרי שמרים טריים)

1 ורבע כוס מים פושרים

אופן ההכנה:

1. מערבבים את כל החומרים לעיסת בצק חלקה ומניחים בקערה להתפחה של שעה עד שעתיים
2. מוציאים את הבצק התפוח למשטח עבודה (שולחן או שיש), מכינים 6 גלילים וקולעים 2 צמות
3. מורחים ביצה ובזקים שומשום מעל הבצק
4. מניחים בתבניות ומחכים שעה וחצי להתפחה נוספת
5. מכניסים לתנור בחום בינוני – 180 מעלות ל - 20 דקות אפיה

מומלץ להמתין לפחות חצי שעה לאחר האפיה טרם האכילה

מאמרים

קשה. היא עבודה על המידות שלנו עצמנו והיא גם, בעיני, המשמעות האמיתית של המושג "עבודת קודש". התא המשפחתי ראוי שיהיה המקדש שלנו, המקום בו ואליו אנו מקדישים את מירב המשאבים, החומריים ובעיקר הרגשיים. המקום שמאפשר לנו לא לשנות את בן הזוג (זו טעות חמורה בכלל לשאוף לכך), אלא מאפשר לנו לסייע ליצור ולייצר תיקונים הן בנפש של האחר והן בנפשנו אנו, דווקא מתוך הנקודות בהן המגרעות שלנו מתחככות. וכך, תוך כדי המסע המשותף, המשנה את נפשנו אנו ומטייב אותה, הולכים שני השלמים, שתי הבבאות שהן גם שתי נשמות שנכרכו זו בזו שלא במקרה וצומחות, והן כבר הרבה יותר מסכום חלקיהן, הן מהות שלמה (שעדיין בהשתלמות, כלומר, במסע אל עבר השלום והטוב יותר) הגדולה מסכום חלקיה. [ואכן, כתבתי רבות על זוגיות, בלא להשתמש ולו פעם אחת במילה **אהבה**. זה לא מכיוון שהיא אינה שייכת כאן, חלילה, אלא שבעיני מובן מאילו שזוגיות היא אחד מאופני התגלמות האהבה. שנדע אהבת אמת ונתברך בה!]

פנים חדשות

בהנהלת חשבונות ופעמיים בשבוע בטיפול בילדים בשעות אחר הצהריים. לחגי תשרי בקהילת בבת עין, שנערכו בשנת 2007 בבית הספר "ענבלים", הגיעה דנית ביוזמתה בעקבות מודעות שראתה. ענת קצנשטיין, שהיתה גננת של אחת הבנות, הזמינה אותה לבר המצווה של גלעד. בטקס החגיגי נחשפה לתכנים היחודיים. באותה תקופה, טיפלה בבית משפחת רז בונה אפק הצבאית ושמעה את הרבה אילה מכינה את יותם לבר המצווה באביב 2010. מאז החלה דנית להגיע לקהילות שבת ובשנה האחרונה הצטרפה כחברה של ממש לקהילה. דנית משכה את דורון שנענה ברצון ושיניהם מנסים למשוך גם את הבנות לפעילות בקהילה. לדנית ולדורון לא היו הפתעות גדולות מדי בחוויה היהודית של בבת עין. היא באה מבית שיהדות הייתה חשובה ומשמעותית בו. הסבא והסבתא מצד האם היו דתיים והתגוררו בבני ברק ובחופשות דנית נהגה לבקר אצל דודתה הדתיה באפרת שבגוש עציון. עד היום אימה של דנית מבקשת להשפיע על ניהול יהודי יותר של בית המשפחה. גם דורון הגיע מבית שיהדות לא הייתה זרה בו. את החגים נהג לבלות בבית הכנסת תלמי יחיאל יחד עם סבו, שם ספג הלכות הקפדה על מצוות וערכים. שניהם הכירו חברים בקהילה על רקע חברתי קודם, כמו אייל צפניה, ענת קצנשטיין ואורת בלנש, אך גם חברים חדשים אותם הכירו לראשונה בקהילה כמו נוחי ומוטי טל-שטרית, יקים ונורית פלד ואחרים. שניהם מביעים את הערכים לאיכות האנושית שמצאו בקהילה ובמיוחד אוהבים את הרבה אילה המאצילה שאר רוח על הקהילה. מצפים להיות מעורבים בקהילה ושותפים בהתהוות ובפיתוח שלה.

יפה ומאוזנת, ממש תמונת ראי של זו וזו של זה, מה שמוביל למחשבות רבות: האם באמת מדובר בהפכים? לטעמי, לא. לטעמי, בניגוד לקלישאה, דווקא הדומים נמשכים זה לזה, או שמא יש לומר המשלמים, כמו שני חלקי פאזל. המגרעות (תרתי משמע) של האחד הם לעיתים המקומות בהם יש יותר מקום לאחר, להשלים ולאזן, ועדיין, לא מדובר בהפכים של ממש, אלא יותר מכל בבבאות במראה. בשיר "סליחות", כתבה לאה גולדברג "באת אלי את עיני לפקוח, וגופך לי מבט, וחלון וראיי", ואכן, יש בזוגיות, בהיותו ובקיומו של העזר כנגד, מן התבוננות שרק בבואת האחר שהוא למעשה גם ייצוג נוסף ונבחר שלנו, יכולה להעניק. תחפרו לעומק בכנות ותגלו, שהנקודות הכי רגישות ומערערות בזוגיות הן, לרוב, לא באמת נקודות המחלוקת בין בני הזוג, אלא הנקודות בהם האחר בהתנהלותו מעורר בנו את החלקים שאנו עצמנו במחלוקת עימם, שאינם שלמים אצלנו. מן ההבט הזה, הזוגיות יכולה להיות מסע פוקח עיניים, המאפשר לנו מבט חדש, מתחדש ומחדש. מכאן, כמובן, שזוגיות, גם הטובה והפורה ביותר, היא לא רק תענוג גדול, אלא גם עבודה

זוג: שלם הגדול מסך חלקיו

עידית נבו

נגה, נערת הבית, אמרה לי השבוע לאחר שחברה נסע למספר ימים שהיא מתגעגעת כי הוא החצי השני שלה. אמרתי לה, שאני בטוחה שהיא מתגעגעת, אבל הוא אינו החצי השני שלה. הם שני שלמים. די ברור לי שהיא לא ירדה לסוף דעתי, כי גם אני חשבת כמותה בגיל 15, וכל אמירה אחרת נשמע לי גם פחות רומנטית וגם די מופרכת. מאז חלפו שנים רבות, ולמעשה, היא כיום כמעט בגיל בו פגשתי את מוטי, המשלים המושלם והשלם שלי. אני בטוחה שיש לי ולנו עוד הרבה ללמוד על זוגיות ועל צמיחה יחדיו, אבל הנה כמה תובנות ממקום טוב באמצע הדרך: המילה הזו, **זוג**, עברית, היא נפלאה. ראו אותה, איזו סימטריה

משפחת סלומון עמי ליבנה

2000 בדרגת רס"ב, שרת כטכנאי מערכות מוטסות בבח"א 27 ליד נתב"ג. במהלך שנים אלו סיים לימודי הנדסת אלקטרוניקה, ואף עשה תואר כללי דרך האוניברסיטה הפתוחה במדעי החברה ולוגיסטיקה. מאז שחרורו ועד היום, עובד דורון עם הפסקות קלות כמנהל רכש בחברת "אוקיאנה" המתמחה בייצור מחשבים ומסכים לשימוש צבאי מבצע.

(מלמעלה עם כיוון השעון: דורון, נגה, איתמר, מיקה, דקלה ודנית)

דנית (45) בת יחידה, נולדה בגרמניה כנדיה ועלתה לישראל עם משפחתה כשהיתה בת חמש. אביה נפטר כאשר הייתה בת שמונה והיא גדלה עם אימה. סיימה תיכון י"ד בשיכון דן בתל אביב ושרתה בצה"ל באגף אפסנאות בקריה. את דורון בעלה הכירה על רקע חברתי בשנת 1989, כאשר כבר היה בשירות הקבע. בתחילה התגוררו בצלה בבית אימה של דנית ובשנת 1995 עברו לשכונת דניה בראש העין. דנית גידלה את ארבעת הילדים, ניהלה פעוטון בביתה ועבדה כמטפלת. לאחרונה, היא עובדת בבקרים

קשה לגלות פיסת קיר פנויה בבית משפחת סלומון, שכן כולם מכוסים בתמונות משפחתיות ואוספים שונים. דנית הינה אספנית נלהבת שאוהבת להיות מוקפת חפצים, אך כך גם שאר בני המשפחה, הבעל (דורון) והילדים (ארבעה במספר). בנייהול הבית משתתפים כולם, והבנות אף עוזרות בגידולו של הבה הצעיר איתמר. הבת הגדולה, דקלה (20), משרתת כיום בחיל המודיעין לאחר שלמדה בראש העין מהגן ועד סיום התיכון. נגה (18) למדה אף היא בראש העין, ומסיימת את כיתה י"ב בתיכון "בגין" ועתידה להתגייס בסוף השנה. מיקה (14) כבר נולדה בעיר, תלמידת כיתה ח' בחטיבת "היובל" ואיתמר (7) מסיים כיתה א', טוב במיוחד בקריאה ונראה שאוהב להיות גם שובב לפעמים. דורון (51) יליד מושב תלמי יחיאל (הסמוך לקריית מלאכי) למד שנתיים בבית ספר ממלכתי דתי בקריית מלאכי, כשהוריו עברו מהמושב. הוא לא אהב את האווירה בביה"ס ואת היחס, במיוחד כאשר הלשינו עליו שהוא הולך ללא כיפה ורוכב על אופניים בשבת. לדבריו, היחס אליו שם היה בהתאם. כשהוריו חזרו לתלמי יחיאל עבר לבית הספר היסודי במושב באר טוביה, שם המשיך גם לתיכון.

בכיתה י"א עשה החלטה משמעותית כשעבר ללמוד אלקטרוניקה בבית הספר הטכני של חיל האוויר בחיפה – מאז דרכו נמשכה בתחום זה. את שירותו הצבאי החל בבסיס חיל האוויר בחצרים, משם עבר לשרת בקבע ביחידת אלקטרוניקה בצריפין. עד לתום שרותו בשנת

למעלה: שרידי בית הכנסת במהלך השחזור, **למטה:** בשבתון הקהילתי לאחר חודשים של עבודת צירוף מפרכת

אבנים עם לב אדם

קבלת שבת באום-אל-קנטיר,
בית קהילה מהמפוארים שנתגלו בארץ

עמרי הרמן

ובדיר עזיז בפרט, מדובר בישובים קטנים, שכוחי אל, ללא כל ייחוד. בכל היישובם הללו לא נמצאו שרידים של אף מבנה אחר של תושבי הישוב שמתקרב או דומה לפאר של בית הכנסת, מה שאומר ששאר המבנים, גם של התושבים העשירים ביותר, היו פשוטים ולא שרדו את פגעי הזמן. תנסו להיזכר בערים הנבטיות/ביזנטיות בנגב: הכנסייה הייתה אמנם בנין מפואר אך גם המבנים האחרים בישוב היו בנייים לתפארת, ואילו כאן המצב שונה לחלוטין.

מסתבר שהאנשים הללו שכרו את טובי האדריכלים, המהנדסים, הבנאים והאומנים על מנת ליצור עבורם בית קהילה שאין דבר שדומה לו בפאר בכל המרחב. לא היו להם תורמים מחו"ל וגם לא תקציבים ממשרד הדתות הם פשוט אספו כסף מתושבי המקום, ובכוחות עצמם שילמו ובנו את בית קהילתם.

אין ספק שהדבר שונה באופן מהותי מימינו-אנו. רובינו חיים בבתיים שהם יותר גדולים, מושקעים ומטופחים מבית הקהילה שאנו חושבים לבנות לעצמנו. מי שיצליח לפענח את החידה, מה הניע את הקהילה אז לבנות כך את ביתה, גילה סוד יקר מפז.

אום אל קנטיר (בעברית 'אום הקשתות') הינו כפרי יהודי עתיק מהתקופה הביזנטית השוכן בחלקה הדרומי של רמת הגולן. שמו של המקום אום אל קנטיר ניתן לו על שם שלוש קשתות מונומנטליות הניצבות בבית המעיין העתיק השוכן בתחומי הכפר היהודי התלמודי. בית המעיין היה לפי אחת ההשערות בית מלאכה בתעשיית הפשתן בעת העתיקה. גולת הכותרת באתר הוא בית כנסת עתיק מהמאה ה-5 לספירה שהוא אחד מבתי הכנסת היפים והמפוארים שנמצאו בארץ ישראל. לראשונה בתולדות חפירות בתי כנסת עתיקים בארץ, נמצא היכל ארון הקודש המתנשא לגובה של למעלה מחמישה מטרים. כמו כן נמצאו במקום פריטים מעוטרים רבים ונדירים. האתר חרב ברעש אדמה במאה ה-6 לספירה ומאז לא נושב עוד. החל מהתקופה העות'מאנית (1516-1917 לספירה) שכן בקרבת מקום כפר סורי קטן שהתיקיים עד לכיבוש הגולן בידי צבא ההגנה לישראל בשנת 1967. לאחרונה קיבל המקום את השם קשתות רחבעם על שם השר המנוח רחבעם זאבי. בימים אלה נמצא שחזור בית הכנסת בעיצומו ולכשתסיים מלאכת השחזור יש כוונה להפוך אותו לבית כנסת פעיל העתיק בעולם (פרטים מתוך האתר: שבעת פלאי ישראל).

במהלך השבתון הקהילתי בגולן עשינו צעד ראשון לחידוש התפילה במקום וערכנו קבלת שבת קהילתית בחלל בית הכנסת העתיק, צופים בפלא של שחזור בית הכנסת מתוך גל האבנים העצום שנערס במקום בעקבות הרעש.

בעקבות הביקור באום-אל קנטיר עלו בי הרהורים הקשורים לבית הקהילה שלנו, שאני חבר בצוות בדיקת הקמתו: אום אל קנטיר היה, כך ניתן לשער, ישוב עשיר שצבר את ממונו מעיסוק בעיבוד פשתן. במקביל נמצאו באזור נמצאו שרידים של לפחות עשרה מבנים מפוארים כאלה, גם ללא ההסבר של קהילה עשירה (עין נשוט, גמלא, סוסיתא, דיר עזיז, קצרין, כנף ואחרים) בכלום, ובאום-אל-קנטיר

אלבוס התמונות

עלייה לתורה של
 עידו הר-און,
 אופיר הראל
 ורחיב אלמור

הזלקת נר שלישי של חנוכה
 ה"מסע של חופש" בגליל התחתון

אנו מודים מקרב לב לתמיכה הנדיבה של האנשים הבאים לקהילת בבת עין:

ברברה פלדשטיין
רני ומרשל שרמן
ונורמן שר מקהילת 'בני ישורון' בשורט הילס
הרב מיטץ' הורוביץ מקהילת שלום בגריניץ'
מרלי ופיטר הירשמן
לורי וגיימס קירזיהיימר – קהילת החוף הצפוני בשיקגו
הרב מרק גרוס

הצטרפו אלינו

קהילת בבת עין קיימת בזכות שותפות ותמיכה של חברים וידידים.

להצטרפות לחברות לקהילה:
שלחו פרטי התקשרות ודמי חבר בסך 500 ש"ח למשפחה או 250 ש"ח לבודדים
להצטרפות למעגל ידידי הקהילה:
שלחו פרטי כתובת אלקטרונית והמחאה על סך 250 ש"ח לפקודת "בבת עין"

המען למכתבים: קהילת בבת עין, ת"ד 6981 ראש העין, 48630

קהילת
בבת עין
יהדות מתקדמת בראש העין
<http://bavat-ayin.org.il>

העלילים
תוכנית "חודית לבנות ובני מצווה"

סדרה של שלושה-עשר מפגשים, המיועדים לבני/בנות המצווה והוריהם, בהם נעלה שאלות על זהות, התבגרות, אחריות ועל משמעות הטקסים בחינת תוך דו-שיח אקטואלי עם המקורות

המשפחות מוזמנות להצטרף לעלייה לתורה שתתקיים בשבת, 30.7.2011 בשעה 9:30 בבית הקהילה, ברחוב מבצע דני'ו, נווה אפק

לפרטים: דרור ברנדס 077-6633244, אילה מירון 054-4272393 או במייל: ayalamiron@gmail.com

קהילת בבת עין מקיימת קבלת שבת מידי ערב שבת בשעה 18:00 בבית הקהילה